3 LEI

LECTURA TINERETULUI SPORTIV

O AVENTURA COMPLECTĂ

173

FIECARE VOLUM CUPRINDE

FANTÂNA de sânge din KHANPUR

Fântâna de sânge din KHANPUR

de

WALTER GERUSHEIM

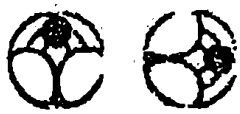

Prefaţa.

Percy Stuart, un tânăr american, foarte bogat, independent şi manierat, maestru în toate sporturile, dorea să fie primit ca membru în renumitul »Excentric Club«.

Dar Percy Stuart nu reuşi mult timp să-şi ajungă ţinta, deoarece statutele clubului prevedeau în mod expres, că nu pot fi primiţi decât 197 de membri.

In afară de aceasta, Percy Stuart avea un duşman de moarte în baronetul Mac Hollister, care căuta, fără cruţare şi prin toate mijloacele, să îngreuieze primirea tânărului american ca membru al clubului.

Totuşi Percy, pătrunzând cu forţa în sala de şedinţe a clubului, obţinu să se admită pentru dânsul o excepţie a statutelor.

S'a pus însă condiţiunea ca Percy Stuart să rezolve un număr de probleme, propuse de conducerea clubului, număr echivalent cu membri clubului, adică: 197.

Rezolvarea fiecărei din aceste probleme pune la o grea încercare forţa fizică şi spirituală a lui.

Percy Stuart semnă condiţiunile, primind apoi dela mister William Spencer, preşedintele clubului, după rezolvirea primei însărcinări i se înmâna o scrisoare, care conţinea prima problemă. Imediat altă scrisoare, conţinând cea de a doua misiune.

S'au succedat apoi şi alte însărcinări. Iat-o pe cea de 73-a:

La 15 Iulie 1857, populaţia din Khampur s'au revoltat împotriva albilor de acolo, măcelărindu-i pe toţi. Fără nici o milă, au fost omorîte până şi femeile, precum şi copiii albilor. Soţia colonelului Adrien Hope se afla pe atunci la Khanpur. Impreună cu altă femei albe, ea a fost aruncasă într'o fântână adâncă.

Mistress Hope purta legat la pieptul ei un document foarte important al familie. Percy Stuart este însărcinat să-şi procura acest document.

Excentric-Club.

I. Rebeliunea lui Nena Sahib.

Pentru a se edifica complect asupra noilei sale însărcinări, renumitul sportsman american Percy Stuart fu nevoit să studieze istoria indo-engleză şi anume evenimentele ce s'au produs în India, între anii 1857 şi 1858.

In anul 1857—1858, a isbucnit faimoasa rebeliune indiană, cu scopul isgonirii din India a englezilor, cari reuşiseră să acaparez cele mai bogate regiuni ale ţării.

Rebeliunea a fost condusă de un anume Nena Sahib, aparţinând unei caste nobile şi al cărui tată fusese otrăvit de un hindus, plătit anume de englezi. Nena Sahib se jurase să se răzbune împotriva tuturor englezilor aflători în India.

In timp ce-şi aduna partizanii din toate provinciile, Nena Sahib manifesta o prietenie prefăcută faţă de englezi. In baza unui raport, pe care comandamentul trupelor engleze din India l-a trimis la Londra şi în care se arăta devotamentul nobilului indian faţă de autorităţile engleze, Nena Sahib a fost numit colonel şi i s'a dat comanda unui regiment. Această distincţie o datora în deosebi generalului englez Hugh Wheeler, comandantul diviziei, cu care era în cele mai bune relaţii de prietenie. Dar în ziua de 1 Iunie 1857, Nena Sahib, care avea sub ordinele sale un regiment de soldaţi indigeni, s'a răsculat cu toţi oamenii săi împotriva soldaţilor şi coloniştilor englezi. Sub ordinele lui, luptau mii de indigeni.

Rebelii s'au îndreptat asupra oraşului Khanpur, pe care vroiau să-l ocupe. In drumul lor spre acest oraş, ei au măcelărit pe toţi ofiţerii generalului Wheeler. Acesta, văzând pericolul, a dat ordin tuturor europenilor să se refugieze în căzărmile soldaţilor, iar el a părăsit oraşul cu trupele lui deoarece se simţea prea slab pentru a înfrunta atacul rebelilor.

Planul generalului englez era să se îndrepte

spre un alt oraș, ocupat de rebeli, pentru a-i înfrânge și a-i isgoni de acolo.

Printre europenii carî s'au refugiat în cazărmile din Khampur, din ordinul generalului, era și soția colonelului Adrian Hope. Soțul ei se afla cu trupele lui într'o altă localitate. El îi dăduse voia la Khampur, deoarece, acolo, o credea în mai multă siguranță. Tânăra și frumoasa femeie era însoțită de servitoarea ei, o copilandră hindusă, care îi iubea nespus de mult stăpâna, precum și pe micul copil al acesteia.

Dar nenorociții europeni, carî speraau că rebeliunea va fi repede reprimată, s'au înșelat amar.

La 7 Iunie, Nana Sahib a dat ordin trupelor lui să atace cazarma, în carî se aflau barricadați europenii. Cazarma era apărată numai de trei sute de soldați.

Asediatorii au bombardat continuu clădirea cazărmii, făcând imposibilă aprovizionarea bieților refugiați. Din cauza foamei și a setei, mulți din aceștia au murit, iar alții s'au îmbolnăvit grav. Totuși, soldații englezi au apărat eroic cazarma, până în ziua de 15 Iulie.

In acea zi, Nena Sahib, care-şi dădea seama că nu va putea cuceri, aşa de uşor această cazarmă, transformată într'o puternică fortăreaţă, a propus generalului Wheeler o capitulare mai demnă. El a asigurat pe generalul englez, că toţi refugiaţii din cazarmă vro putea să părăsească oraşul, fără ca să li se facă nici cel mai mic rău. Mai mult: a dat asigurări, că le va pune la dispoziţie bărcile necesare, pentru ca să poată pleca spre oraşul Allahabed.

Generalul Wheeler a făcut imprudenţa să dea crezare asigurărilor lui Nena Sahib. El a semnat convenţia, trimisă de către acesta, printr'un curier.

In rândurile refugiaţilor, bucuria a fost foarte mare. Şi, într'adevăr, au fost lăsaţi să părăsească neştingheriţi cazarma. După aceasta, li s'a servit o masă bună, iar apoi au fost conduşi pe ţărmul fluviului Gange, unde se aflau bărcile.

Mai erau însă acolo două companii de soldaţi indigeni, înşiruiţi pe ţărm. Unităţile acestea, după cum îşi închipuiau bieţii europeni, erau aduse anume, pentru a le da cuvenitele onoruri.

Intr'una din bărci s'a instalatt şi Cecilie Hope,

împreună cu micul el Edward și cu servitoarea hindusă.

— Sunt fericită că-mi voiu revedea soțul spunea ea servitoarei. Nu-ți pot închipui, Juliette, cât de fericită sunt!«

Tânăra hindusă, ținând copilul strâns la pieptul ei, i-a răspuns:

— Da, domnișorul Edward va avea din nou lapte și cocoane și nu va mai suferi de sete!

In cele din urmă, s'a dat drumul barcilor, spre mijlocul fluviului.

Dar, după câteva minute, a apărut Nana Sahib, înfipt în șeaua calului său alb. El a făcut numai un semn, fluturând în aer o năframă roșie. In momentul următor, soldații indigeni de pe mal au deschis un violent foc de arme asupra europenilor din bărci.

Scena care a urmat e de nedescris. Englezii și-au dat seama că sunt trădați, dar nu se mai puteau salva. Bărbați, femei și copii, au fost împușcați în masă. Alții au murit înecați, căci, sărind în apă, nu știau să înoate, iar mulți din bărci au luat foc.

Câţiva din refugiaţi, cari au reuşit să se înapoieze înnot până la ţărm, au fost prinşi de soldaţi şi transportaţi în piaţa din mijlocul oraşului Khanpur. Aici, bărbaţii au fost imediat împuşcaţi. Femeile şi copii cari reuşiseră să se salveze înnot au avut o soartă şi mai crudă.

Printre aceste din urme persoane, se afla şi Cecilie Hope, care reuşise să se salveze. Barca în care fusese ea, se scufundase. Biata femeie era ca înebunită de durere, deoarece nu ştia dacă micul Edward şi servitoarea sa Talette au scăpat sau nu cu viaţa.

Dar Ceciliei nu i-a fost dat să aibă prea mult de suferit.

Femeile şi copiii au fost transportaţi într'o curte mare, împrejmuită cu ziduri înalte. A doua zi dimineaţa, soldaţii rebeli au primit ordinul să tragă asupra femeilor şi copiilor.

Numai câteva femei au scăpat cu răni uşoare, între cari şi soţia colonelului Hope.

Nena Sahib a dat ordin ca femeile şi copiii rămîi să fie transportaţi la o fântână din mijlocul

unei curții, înconjurată cu ziduri de marmoră. Toți au fost aruncați înăuntru, de vii. Până astăzi, fântâna aceasta își păstrează numele de »Fântâna sângelui«, în amintirea celei mai lașe crime din istoria indo- engleză.

Cecilie Hope și-a găsit și ea moartea în »Fântâna sângelui«. Dar copilul ei a fost salvat.

Tânăra și devotata hindusă a înotat cu copilul în brațe, până la celălalt mal al fluviului. De acolo, s'a refugiat în comuna ei natală.

Colonelul Adrian Hope, care se îndreptase cu un detașament de arme mixte spre orașul Khanpur, pentru a răzbuna pe europenii măcelăriți, și-a regăsit copilul. El și-a trimis fiul, însoțit de tânăra hindusă în Europa. Pe vapor însă, Violetta a încetat din viață, din cauza unei vechi răni, de pe timpul măcelului. Astfel, copilul a ajuns singur în Londra.

Aci, el a fost crescut de un frate mai în vârstă al colonelului Hope, împreună cu ceilalți copii ai unchiului său.

Dar nici colonelului Hope nu i-a mai fost hără-

murit să-şi vadă copilul, deoarece a căzut în luptele pentru recucerirea oraşului Khanpur.

Când Edward a ajuns la majorat, n'a putut intra în posesiunea averii lăsate, deoarece unchiul său, un bătrân zgârcit, susţinea că el nu este fiul colonelului, ci al hindusei Talette. Bătrânul avar pretindea că adevăratul Edward ar fi fost omorît de un glonţ şi că Talette l-a înlocuit cu un alt copil, al unei femei europene, măcelărită tot cu prilejul rebeliunii. De asemenea, mai susţinea că fratele său nu şi-a văzut copilul timp de doi ani şi jumătate, aşa că a putut fi uşor înşelat.

Fiul colonelului erou a dus o viaţă modestă de profesor. Şi-a urmărit toată viaţa drepturile, dar fără nici un rezultat. La moartea sa, el a rugat pe prieteni să continue acţiunea aceasta, pentru ca măcar unicul său fiu, nepotul colonelului Hope, să-şi poată obţine drepturile.

Or, tocmai însărcinarea aceasta o primise Percy Stuart din partea clubului Excentric. Trebuia să dovedească drepturile nepotului eroului asupra imensei averi a familiei Hope. Această avere era acum în mâinile nepoţilor direcţi ai fratelui colonelului.

Clubul Excentric încunoștințase pe Percy Stuart că Cecilie Hope a purtat legat la piept un document, în care se arătau drepturile fiului ei Edward asupra moștenirii.

Clubul Excentric, al cărui membru fusese colonelul Hope, luase hotărîrea să ocrotească pe nepotul acestuia, însărcinând pe Percy Stuart să procure documentul.

Tânărul sportsman american își dădea perfect seama de piedicile enorme ce-i stau în cale, dar se hotărî să intre imediat în acțiune, pentru a veni în ajutorul fiului unui erou, chiar cu riscul vieții sale.

II. La Khanpur.

Ajungând la Khanpur, Percy Stuart descinse la un elegant hotel europ. După ce-şi schimbă costumul, Percy făcu o plimbare prin oraş, care era capitala principatului Audh.

Tânărul american întâlni o mulţime de europeni, în cea mai mare parte comercianţi sau funcţionari englezi. In general însă, oraşul îşi păstra caracterul de vechiu aşezământ indian.

In cele din urmă, Percy ajunse în piaţa principală a oraşului, numită Bibi Ghar. Aci, el văzu pe-

reţii de marmoră, care înconjurau »Fântâna sângelui«, în care se aflau rămăşiţele pământeşti ale femeilor şi copiilor măcelăriţi de rebeli. Generalul Haverlock, care recucerise oraşul, dăduse ordin să se aşeze o lespede de marmoră, care să acopere pe vecie fântâna. Pe această placă, erau săpate cuvintele: »In memoria victimelor«.

Percy Stuart se rezema gânditor de unul din pereţii fântânii. Un bătrân Indian, cu barba albă, se apropie de el.

—Domnul are nevoie de o călăuză, care să-i arate oraşul? întrebă el.

— Mulţumesc, dar am văzut oraşul! răspunse Percy Stuart. Dacă însă îmi veţi putea răspunde la unele întrebări, referitoare la această fântână ciudată, atunci te voiu răsplăti.

— Domnul poate să întrebe, răspunse bătrânul, aşezându-se cu mâinile încrucişate lângă Percy Stuart.

— E adevărat că în fundul fântânii acesteia au

fost aruncate victimele lui Nena Sahib? După înfrângerea rebelilor, cadavrele n'au fost transportate în altă parte?

— Nu! răspunse bătrânul. Cadavrele mai sunt încă în fundul acestei fântâni, care a secat însă de mulți ani.

— Și nici n'au fost acoperite cu pământ aceste cadavre?

— Nu! Generalul Haverlock a dat ordinul să se aseze această placă de marmoră, drept lespede pe mormântul victimelor nevinovate.

— Lucrul acesta s'a întâmplat de aproape trei sferturi de veac! spuse Percy gânditor. Nimeni n'a mai ridicat lespedea de atunci?

— Nimeni, domnule! afirmă bătrânul, foarte hotărît. Nimeni nu are voie să se atingă de locul acesta sfânt, căci altfel este sever pedepsit.

— Câți ani ai, bătrâne?

— Am împlinit 95 de ani.

masă.

— Vasăzică erai în vârsta de 15 ani, când a isbucnit rebeliunea împotriva englezilor. Te găseai atunci la Khanpur?

— Da, domnule, am fost martorul grozăviilor întâmplate. Deşi eram prea tânăr, totuşi fusesem recrutat în armata lui Nena Sahib şi trebuia să execut ordinele.

— Ah, vasăzică ai făcut parte din rândurile rebelilor?

Percy se uită cercetător la bătrânul hindus. Apoi, continuă:

— Ascultă, dacă aş şti că eşti discret şi cinstit, ţi-aş spune o chestiune, de pe urma căreia ai putea să câştigi o frumoasă sumă de bani.

— Puteţi avea toată încrederea în mine! Vreau să câştig şi voiu face tot ce-mi veţi cere.

— Spune-mi mai întâiu cum te numeşti?

— Mă numesc Sarri. Locuiesc la fiul meu, care e fierar.

— Foarte bine! spuse Percy. Află că printre victimele din fântână se afla și soția colonelului Hope!

Bătrânul se dădu speriat înapoi, de parcă ar fi vrut să fugă.

— Numele acesta te-a speriat? Îți reamintește poate unele întâmplări neplăcute?

— Da, domnule, da! Trimite-mă mai bine în lad, sau lovește-mă cu piciorul, căci eu am fost acela care, din ordinul lui Nena, am aruncat în fântână pe biata femeie!

— Nenorocitule! Tu ai făcut lucrul acesta?

— Trebuia să execut ordinul! Oh, nu voiu uita niciodată disperarea tinerei și frumoasei femei, cu părul blonde, care mă implora, cu lacrimi în ochi, ca să-i cruț viața, spunându-mi că soțul ei e colonelul Adrien Hope, care mă va răsplăti regește.

Buda mi-e martor că am vrut s'o cruți. Dar Nena Sahib era de față, așa încât am fost nevoit să arunc în fântână pe biata femeie. Drept răsplată,

Nena Sahib mi-e dat câteva monede de aur Am aruncat însă banii aceştia în fluviu, căci îmi ardeau mâinile.

— Primeşte aici o monedă de aur, care te va îngrozi mai puţin! îi spuse Percy. Vei primi de zece ori mai mult, împreună cu fiul tău, dacă la noapte veţi executa un ordin al meu!

— Şi despre ce fel de ordin e vorba, domnule?

Tânărul american se apropie de bătrân şi-i şopti:

— In noaptea aceasta, veţi ridica lespedea de marmoră şi-mi veţi ajuta să mă scobor în fântână.

— Nu se poate, domnule! strigă bătrânul, îngrozit. Vrei să profanezi liniştea mortilor?

— Trebuie să-mi dau drumul în fântână, ca să găsesc neapărat ce a mai rămas din corpul Cecilei Hope. Vorbeşte cu fiul tău şi hotărăşte-te, dacă vrei să câştigi un săculeţ cu monede de aur.

— Bine, voiu vorbi cu el! răspunse bătrânul.

— Te aştept la hotel, ca să-mi aduci răspunsul!

Percy scrise pe un bilet numele hotelului. Apoi, se adresă din nou bătrânului:

— Te aştept şi sper că n'ai să întârzii!

— Nu, domnule, nu voie întârzia!

In timp ce tânărul american traversa piaţa Bibi Ghar, bătrânul indian rămase lângă fântână, privind nedumerit biletul care indica adresa hotelului lui Percy Stuart.

Apoi, bătrânul se îndreptă spre casă. După vreo zece minute, el ajunse în faţa unei case sărăcăcioase, de pe malul Gangelin. La parterul casei, se afla un atelier de fierărie. Fiul bătrânului, în vârsta înaintată şi el, lucra în atelier. Fără să-şi ridice capul, el salută pe tatăl său, care intrase înăuntru.

— Trebuie să-ţi vorbesc! îi spuse bătrânul. Lasă lucrul la o parte, căci nu-ţi poate aduce un câştig mai frumos, decât acela pe care-l putem obţine în seara aceasta!

Dar, mai întâiu, chiamă pe Gadulla, soţia ta, ca să ia parte şi ea la consfătuirea noastră. E o femeie deşteaptă şi ne va putea fi de folos.

După ce veni și Gadulla, o hindusă bătrână și urâtă, cei trei se retraseră în casă. Aci, femeia întrebă pe socrul ei:

— Ce s'a întâmplat, tată? Văd că te frământă ceva!

— Priviți ce am câștigat eu! răspunse bătrânul, scoțându-și din buzunar moneda de aur, pe care i-o dăduse Percy Stuart. Vom putea câștiga de zece ori mai mult, dacă vom face ceeace ne cere străinul bogat, care mi-a dat această monedă.

Bătrâna se uită râvnitoare la plesa de aur.

— Ce mai întrebare! Voiu face tot ce vă cere străinul!

— Vezi însă că ne cere un lucru, de pe urmele căruia am putea înfunda puşcăria. Vrea să-i ajutăm să ridice placa de marmoră, care acoperă «Fântâna sângelui«, din piața Bibi Ghar.

— Și în ce scop ne cere lucrul acesta? întrebă Urah, fiul bătrânului.

— Vrea să se scoboare în fântână, până la fundul ei.

Fierarul şi soţia sa se uitară nedumeriţi la Sarri.

— Dar ce vrea să facă în fântână? întrebă curioasă femeia.

— Mi-a spus că ar vrea să vadă cadavrul soţiei colonelului Hope şi nimic altceva!

Femeia isbucni în hohote de râs.

— Şi l-ai crezut? Nu te lăsa tras pe sfoară de străinul acesta! El caută cu totul altceva!

— Şi ce anume, Gadulla?

Femeia se aşeză pe un scaun şi-i răspunse.

— El caută comori: lanţuri de aur, pietre scumpe şi perle. Hei, tu Urah, neghiobule, de câte ori nu ţi-am spus eu că în fânftâna aceasta se află mari comori? Europencele care au fost aruncată acolo, purtau, de sigur, asupra lor, toate bijuteriile. N'a fost planul meu, de multă vreme, ca să căutăm în fundul fântânii? Ne-am fi putut îmbogăţi foarte uşor. Dar voi, bărbaţii, nu sunteţi decât nişte fricoşi! Da-

că aţi avea un pic de curaj, aţi şti ce trebuie să faceţi în noaptea aceasta!

Cuvintele femeii avură o influenţă puterică asupra bătrânului.

— Da, ai dreptate! După cât îmi aduc aminte, femeile care au fost aruncate în fântână aveau bijuterii scumpe asupra lor. Eram atunci în plină rebeliune, aşa că nimeni nu se gândea să le ia bijuteriile. Dar cum să facem acum, ca să stricăm planul străinului?

Femeia dădu soluţia.

Uşa camerei fu închisă, iar convorbirea continuă în bucătărie.

Hotărîrile luate puteau fi fatale lui Percy Stuart.

III. Spre moarte.

Pe înserate, când Percy Stuart se pregătea să se ducă în restaurantul hotelului, un chelner îl înștiință că un indian foarte bătrân vrea să-i vorbească.

Era Sarri, care fu primit de Percy în holul hotelului.

— Ne-am hotărît, stăpâne! șopti el. Suntem la ordinele d-tale! Fiul meu Urah, soția sa Gadulla și cu mine te vom aștepta la miezul nopții, în piața Mihl Char.

— Dar dece vine și femeia? Despre ea n'a fost vorba.

— Ni-e teamă, că numai eu și cu fiul meu nu vom putea ridica placa de marmoră. Femeia e voinică și ne poate da un bun ajutor.

— Să aduceți și sculele necesare!

— Da, le-am și pregătit.

— Eu voi aduce o scară de frânghie și o lampă electrică, adăugă Percy, tot pe soptite.

— Să fiți punctual! La orele 11 fără un sfert să fiți în piață, căci la orele 12 vreau să mă scobor în fântână. La revedere!

Bătrânul se retrase, iar Percy intră în sala restaurantului, unde-și comandă o masă copioasă. Apoi, se duse în sala de lectură, unde rămase până seara târziu. Pe la orele 11, el se ureă în camera sa, unde-și îmbrăcă paltonul. Intr'un buzunar, își luă o scară specială, făcută din fire fine și puternice de mătase, precum și o lampă electrică. După ce-și mai examină și revolverul, încărcat cu șase gloante, pe

care şi-l băgă în buzunarul hainei, Percy părăsi hotelul.

Intr'o jumătate de oră, el ajunse în piaţă. La câţiva metri de fântână, fu întâmpinat de trei siluete, cari apărură de după un boschet. Era bătrânul Sarri, fierarul Urah şi soţia acestuia.

Urah adusese un drug mare de fier, iar soţia sa avea un coş, în care se aflau probabil uneltele necesare.

După ce Sarri salută tăcut pe Percy Stuart, se îndreptară cu toţii spre fântână.

— Să nu pierdem mult timp, le spuse tânărul american. Scoateţi repede placa de marmoră. Sper că nu ne va surprinde poliţia!

Cei trei indieni se puseră imediat pe lucru. Cu multă greutate, placa de marmoră fu deslocată şi apoi ridicată puţin, pentru ca Urah să poată băga sub ea drugul său de fier. Incordându-şi forţele, ei reuşiră să ridice placa în sus. Intre timp, Percy Stuart făcuse de pază.

— Am scos capacul! anunţă Sarri. Te poţi scobori în fântână, stăpâne.

— Foarte bine, sunt mulțumit de voi! Iată recompensa voastră: două săculețe cu piese de aur!

Femeia luă banii, ascunzându-i repede în buzunarul rochiei sale.

Percy își desfăcu scara de fire de mătase, o agăță de un cârlig și o lăsă în jos. Auzi cum mica bilă de plumb a capătului de jos al scării se lovește de fundul fântânei secate, însemnu că scara avea lungimea necesară.

După aceasta, Percy se adresă indienilor:

— Voi să mă așteptați aici, căci după ce voiu ieși din fântână, va trebui să așezați la loc placa de marmoră!

Spundând aceasta, tânărul american își dădu drumul, foarte precaut, pe scara de mătase. La început, mai zări figurile celor trei persoane de sus, cari priveau prin deschizătura fântânii. Apoi însă, se făcu întuneric. El își aprinse lampa electrică.

Ajuns în fundul fântânei, Percy dădu de un morman de oase albe, precum și de câteva cadavre, cari nu erau complect putrezite.

Percy Stuart nu știa ce e frica. Totuși, la gândul că e singurul om care după treizeci de ani se află în scorbura aceasta, plină de rămășițe omenești, un fior rece îi trecu prin șira spinării.

Dar tânărul american își recăpătă repede prezența de spirit și începu să caute cadavrul Cecilei Hope. Bătrânul Sarri îi spusese că soția colonelului avea părul blond și buclat. Percy știa că părul rezistă cel mai mult, chiar și peste o sută de ani. Multe din craniile din fondul fântânii mai păstrau, într'adevăr, firele, păr. Nicăeri însă, nu se zărea părul blond și frumos al Cecilei Hope.

Tânărul american își dădea seama că nu poate rămâne prea mult în fundul fântânei, de oarece miezmele erau insuportabile. El simțea că se asfixiază.

Deși nu descoperise cadavrul pe care-l căuta, Percy începu să urce înapoi scara. Dar abia se mai mișca ține, căci îi slăbiseră puterile.

In câteva minute va ajunge la aer liber!

Dar Percy se miră că nu mai pătrund razele lunii. Lucrul acesta îi părea foarte ciudat.

Deodată, se lovi cu capul de un corp tare. Percy își aprinse lampa electrică și o ridică în sus, pentru a vedea piedica.

In momentul următor, el sconse un strigăt de groază. Placa de marmoră fusese pusă la loc. Era deci îngropat de viu.

IV. In culmea disperării.

Câteva clipe, Percy rămase nemişcat. Simţea că e pierdut. După ce-şi mai reveni puţin, se întrebă care ar putea fi explicaţia celor comise de indieni. Au făcut-o din fanatism religios, sau poate din duşmănia faţă de englezi, care continua să rămână înrădăcinată în sufletul indigenilor? Percy nu bănuia însă că adevăratul motiv era lăcomia indienilor.

Dându-şi seama că îi vor fi imposibil să iasă din tăntână, deoarece nu putea să ridice lespedea grea de mormoră, tânărului american îşi apuse:

»Se vede că cea de 173-a însărcinare mi-a fost fatală. Am învins cu mulți adversari și am înfrânt multe piedici, dar de data aceasta nu mai văd nici o scăpare!«

Neavând încotro, Percy se coborî din nou în fântână. Ceasul său indica ora 6 dimineața. Cuprins de disperare, Percy înfruntă mirosul pestilențial din fundul fântânii. El ajunse în fața unui nou morman de oase. Printre ele, se aflau și câteva cadavre, cari nu putrezisră complect. Animat de o presimțire, tânărul american dădu la o parte oasele și cadavrele, cu mâinile tremurânde.

Simțea că se înăbușe. Dar după ce reuș să ridice o bună parte din aceste resturi omenești, el simți un curent de aer curat. Dând la o parte ultimul cadavru, Percy scoase un strigăt de surprindere. Se văzu în fața unui gang strâmt, săpat în piatră, care cobora tot mai jos, în pământ. La lumina lămpii sale electrice, Percy porni dealungul gangului. Deodată, el se împiedică de un corp. Îndreptându-și lampa electrică în jos, Percy văzu cadavrul aproape intact al unei femei, care avea părul blond și buclat. La început, lui Percy nici nu-i venea să creadă că întâmplarea făcuse să găsească rămășițele pământești ale Ceciliei Hopef

La pieptul ei, tânărul american găsi documentul, pe care i-l ceruse clubul Excentric. Se afla într'o cutiuţă subţire de metal, legată la pieptul cadavrului.

Percy luă documentul şi-şi continuă drumul de-alungul gangului, presimţind că va reuşi să se salveze. Şi, într'adevăr, după câţiva zeci de metri, gangul începu să se lumineze. Înaintând şi mai mult, Percy auzi un sgomot de apă. Peste alte câteva minute, el ajunse, printr'o deschizătură secretă, pe malul Gangelui.

Gangul acèste subteran, avea de sigur, o vechime de trei sferturi de veac, dar nimeni nu ştiuse de el. Nici chiar Nena Sahib.

Percy se duse într'un suflet la hotelul său, unde se odihni douăzeci şi patru de ore. Apoi, făcu o vizită guvernatonului, căruia îi povesti cele întâmplate.

In chiar dimineaţa celei de a doua zile, poliţiştii făcură arestară pe bătrânul Sarri, pe fiul său Urah şi pe soţia acestuia. Cei trei inşi se pregătiseră ca, în noaptea aceia chiar, să exploreze fundul fântâni.

Toţi trei fură condamnaţi.

Percy anunţă clubului Excentric rezultatul însărcinării sale, iar peste două zile el primi telegrafic

cea de 174-a însărcinare.

Percy Stuart va porni imediat în căutarea fiicei unui general francez, care a fost răpită de un prinţ indian. Tânăra fată a dispărut împreună cu logodnicul ei, fără ca să li se poată da de urme. Percy trebuie să clarifice soarta lor.

»Clubul-Excentric.«

Reproducerea interzisă. Toate drepturile rezervate
Volumele nu pot fi folosite de către bibliotecile de împrumut.

Redactor responsabil: AL. VARVARA

Noul Excentric Club

Publicaţiune periodică. Apare Sâmbătă.

Titlul primelor 174 de volume:

97. Castelul indian
98. Taietorul de lemne
99. Prinţesa dolarilor
100. Testamentul
101. Unde este căpitanul Kirkwood?
102. Prisonierul eschimoşilor.
103. Tabloul lui Tinsoretto.
104. Vulturii din Sierra Nevada.
105. Securea de aur.
106. Lacul înghetat.
107. Copilul tribului.
108. Minunea.
109. Ţara lui Robinson
110. Regina din Takurava
111. Puşcăriaşul din Noua-Caledonie
112. In jungla australiană.
113. Sydney la Melbourne cu bicicleta
114. Războiu iepurilor.
115. Insula Fericiţilor
116. Steaua.
117. In Katia.
118. Sabia lui Napoleon.
119. Rebeliunea negrilor.
120. Spaima Congo-ului
121. Secretul Catacombelor.
122. In ţara Skipetarilor.
123. Studentul din Osterid.
124. Cerşetorul orb.
125. Descoperirea vasului [illegible]
126. Dragoste de tigru.
127. Crima din pădure.
128. Un [illegible]
129. [illegible]
130. Misterele [illegible]
131. Secretul Mumiei.
132. [illegible]
133. [illegible]
134. [illegible]
135. [illegible]
136. Misterul Mosteiu.
137. Cărăuşul din Lincoln.
138. Crima în Filipi.
139. Moartea lui Vanderstyh.
140. Crima din ziua independenţei.
141. Dispariţia doctorului Jekyll.
142. Perlele [illegible]
143. Falsificatorii [illegible]
144. Casa Grosset.
145. Misterul Fântânei.
146. Secretul iubirei de tigroaică.
147. Mesagiul unui Martin [illegible]
148. Mesagiul din Kartin [illegible]
149. Omul [illegible]
150. O [illegible]
151. Coloana Vilei Hale.
152. [illegible]
153. Cheia [illegible]
154. Moartea [illegible]
155. Rana [illegible]
156. [illegible]
157. Marile [illegible]
158. Sclavii [illegible]
159. [illegible]
160. [illegible]
161. [illegible]
162. [illegible]
163. [illegible]
164. [illegible]
165. [illegible]
166. [illegible]
167. [illegible]
168. [illegible]
169. [illegible]
170. [illegible]
171. [illegible]
172. [illegible]
173. [illegible]
174. [illegible]

Noul volume în pregătire:

Editura „Excentric Club", Strada [illegible] Palatul [illegible]
[illegible] Strada [illegible] [illegible]